

det for fuldt tilstrækkeligt at forhøje Forhøjelsesprocenten, medens det ærede Medlem for Lyngby (Piper) slet ikke kunde tænke sig at gaa med til en Forhøjelse af denne Procent. Man vil altsaa se, at Meningerne vedblivende staa meget skarpt overfor hinanden, og jeg tror, at hvis det skal lykkes at bøje saadanne modsatte Anskuelser imod hinanden — og det skal der, hvis vi skulle naa et hurtigt Resultat —, saa maa det ske derved, at man ved Hjælp af et bearbejdet Materiale — frembragt med den Autoritet, som Ligningsmyndighedernes Indberetning giver — kan faa de forskellige Anskuelser til at mødes, idet deres Bærere indse, hvorledes de eventuelle Fejl helst bør rettes.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) leverede her for os i Gaar et Eksempel paa, at Vrede og Solskin fra den Side ikke ere saa lidt af Taktik. Jeg tror, det ved senere Forhandlinger om andre Emner, eventuelt om Forslag, der komme frem fra Regeringens Side, vil kunne være ganske morsomt at erindre, hvorledes ogsaa det ærede Medlem kan være rørende nænsom, hvad han i Gaar var i sin Omhu overfor dette Forslags Fejl. Men i Realiteten — naar man ser bag ved det ærede Medlems Form og den Elskværdighed, som det ærede Medlem i Øjeblikket af politiske Grunde mente at burde vise overfor Forslagsstillerne — fremførte det ærede Medlem en meget skarp Kritik af Forslaget. Naar en hel Del af det blev lavet om, saa kunde der nok, mente det ærede Medlem, komme en lille brugelig Lejlighedslov, som helst ikke maatte gælde alt for længe, ud af dette Lovforslag. I Betragtning af, at det var den højeste Grad af Elskværdighed, som er blevet vist overfor dette Lovforslag, synes jeg egentlig ikke, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (K. Pedersen) havde nogen som helst Grund til at takke. Altsaa en lille brugelig Lejlighedslov om et Spørgsmaal, hvorom Meningerne ere i den Grad delte, som de ere. Jeg maa sige, jeg ved ikke, hvor de Vælgere sidde ude omkring i Byerne og Landkommunerne, der ikke skulde have saa megen politisk Forstaaelse, at de ikke skulde kunne forstaa, at „Lejlighedslove“ gennemføres ikke just om slige Spørgsmaal, som det tidligere har vist sig saa vanskeligt at blive enig om, og som der ogsaa i dette Øjeblik er saa delte Meninger om.

Jeg tror desuden, at hvis man lavede en lille Lejlighedslov og tog et ganske enkelt Spørgsmaal frem, saa vilde det vise

sig, at man vilde faa meget vanskeligere ved senere at faa rettet adskillige andre Fejl end ved netop at gaa den Vej, som jeg har foreslaaet, og som jeg *kun* har foreslaaet, fordi den for mig staa som den sikreste og hurtigste Vej til Maalet.

I Gaar havde vi jo nogen Forhandling om dette Lovforslags Forstaaelse, og efter et raskt lille Replikskifte mellem det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) og mig valgte han at overdrage til Ordføreren at tage Affære. Jeg var nu noget spændt paa, hvorledes da Ordføreren for sit Vedkommende vilde forklare, at København ikke var med i dette Lovforslag, men oprigtig talt synes det mig ikke, at der kom noget som helst Bidrag fra den ærede Ordfører andet end dette, at man skulde stole paa den gode Hensigt. Uagtet det ganske tydeligt og klart staaer i Forslaget, at København er med, skulde jeg dog tænke, at det aldrig havde været de Herrers Mening, hvad der saaledes var opstillet i dette Lovforslag. Hvis den Synsvinkel virkelig skal anlægges for Forslag, der komme fra den Side, vilde det jo være nødvendigt, at Forslagene bleve ledsagede af ret udførlige Bemærkninger, af hvilke det kunde fremgaa, hvad Meningen da egentlig var med disse Forslag. Det er absolut nødvendigt at forstaa Paragraffen saaledes, at København skal være med, det staaer jo positivt i Lovforslaget. Der er ikke nogen som helst Tvivl om, at hvis det bliver til Lov, maa enhver Skatteyder i København kunne kræve, at der bliver trukket 800 Kr. fra. Men selv om man nu sagde — hvad der maaske kunde være det, der lempeligst kunde have reddet Situationen for de Herrer —, at det er noget, der er kommet ind ved en Fejl, ved en Trykfejl f. Eks., altsaa vilde undskylde det paa den Maade, saa følger det dog af de andre Bestemmelser i Lovforslaget, at det har maattet være Meningen at give det en almindelig Karakter. Det kan alligevel ikke gøres gældende, at Lovforslaget kun vedrører § 7; dette kan nemlig ikke ses deraf, at der staaer i Parentes: „jfr. Lov om kommunal Beskatning af 15. Maj 1903 § 7“, thi denne Bestemmelse er af andre Grunde nødvendig. Og hvis Forslaget kun skulde berøre Lovens § 7, hvorfor i Alverden skulde de Herrer saa udtrykkelig have undtaget § 16. Hvis Forslaget kun angik § 7, hvorfor saa undtage Lovens § 16, den staaer dog ikke i § 7. Nej, der kunde selv da ikke være nogen som helst Tvivl om, at